

„Curajul e taina finală; învinge acela care este dispus să moară.”

- Nicolae Steinhardt

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul XI

Numărul 607
8 - 14 februarie 2023

Ceaiul de la ora reîntoarcerii: esență englezească (fără umor) în plicul provocărilor ucraineano-bruzeleze...

Cezar Adonis
Mihalache

Nu, la un asemenea nivel diplomatic, și în contextul actual, al unui război, nu doar aproape cât un continent, ci poate chiar cât o lume întregă, nu poți vorbi despre simple „afirmații”... Nici unele catalogate ca „îndrăznețe”... Dimpotrivă, cuvintele de acum ale europarlamentarului belgian, om de bază al PE în timpul săvârșirii Brexitului, ar putea exprima orice, dar nu „sim-

accesul rapid, peste rând, peste reguli, peste condițiile economice minime, peste cele vizând respectarea drepturilor minorităților și peste, esențial, existența unei securități interne, a Ucrainei. Ba, ar putea schimba regulile unor reguli, încă neștiute la adevărata dimensiune a schimbărilor făcute în ultimele luni, încât am putea avea excepția halucinantă a aderării unei țări aflate în război...

De cealaltă parte, și pentru UE, posibila reîntoarcere a Angliei ar fi o

dimensiunea unui fir de nisip, la noi are dimensiuni catastrofale. Cu diferența că, dacă fermierii polonezi spun „Nu!” oricărei forme viitoare de import de cereale din Ucraina (cereale care, din perspectiva pesticidelor, nu respectă standardele UE de cultivare și prelucrare și care, mult mai grav, nu sunt însoțite de analize privind nivelul reziduurilor chimice din poluarea produsă de război), la noi se plimbă zăhărelul omertei, al tăcerii și al neimplicării cumpărate prin fluturarea unor soluții de

„Ai să dai samă, domnule!”

Maria Diana
Popescu

Puterea de la București și din teritoriu trebuie ecologizată! Fără euri egocentrice, fără aditivi cancerigeni din afară, fără organisme modificate genetic, fără gunoaie mafiotizate în scaunele decizionale! Nu cerem prea mult! În această mare de delir politic, de manipulare banditești și disonanțe comportamentale în formă agravată ale jalnicilor utopici din politica românească, cerem supraviețuirea prin patriotism! Vrem să se pună capăt hegemoniei americane manifeste la adresa României și a unei Uniuni Europene incapabile să statornicească și să respecte o identitate comunitară, cleptocrații de la Bruxelles, nefind altceva decât servitori ai unui Washington senilizat. N-am învățat nimic din trista experiență a apartenenței la U.E. care ne-a găsit bogăți și, în 15 ani ne-a sărăcit, ne-a confiscat suveranitatea și ne-a adus statutul de sclavi. Tot plîngem în batistă refuzul unor state care apreciază că n-au jefuit destul de la noi și nu ne vor în Schengen. O țară atât de frumoasă, furată mișelește, cu cetățeni inteligenți și muncitori, violată în repetate rânduri prin fără de legile numitului de la Cotroceni și ale clasei politice, unde minerii sînt uciși de vehicule și utilaje din vremea lui Dej, unde oameni și copiii sînt sfîșiați de cîini și uciși în miezul zilei, cu ONG-uri finanțate gras de la buget pentru a distruge ordinea, credința și tradiția românească, cu o clasă politică nevolnică care și-a trimis cetățenii la moarte prin vaccin, o țară aruncată în paragină, transformată în groapă de gunoi a Europei, n-are ce căuta în Șenghenul aducător de noi porunci. O Românie frumoasă și bogată se lasă condusă de impostori, actualul, cu dosare penale ascunse la sertar, semidoct slugarnic, profitor, ridicol, șantajabil, lipsit de respect față de popor, fără bun simț, propulsat și ținut în scaun de Noua Securitate și de agențiile străine tocmai pentru aceste rare „calități”. Ar fi fost potrivit să rămîna arendaș la stînele din Mărginime unde se prepară cheagul pentru brînză. Reales președinte a doua oară, fără să miște un pai în primul mandat, dovedește că „securitatea” îl folosește ca unealtă în slujba străinilor. O marionetă care n-a fost aleasă, ci numită. Așazisele lui programe de fanfară și țeluri fără cap-compas pentru România sînt niște bășcălii grotești! De nenumărate ori a

spart geamurile Constituției cu praștia și a călcat cu ghetele murdare peste românism. Cum Constituția îi este străină, și fișa postului, la fel. O dovadă în acest sens este lipsa totală de reacție față de discriminarea gravă a minorității românești din Ucraina, față de atacul fizic asupra românilor trăitori acolo, față de atacul asupra limbii române, asupra bisericilor, preoților și școlilor, despre care numitul Iohannis n-a scos o vorbă! Nici el, nici premierul, nici ministrul de externe. În schimb, livrează lui Zelenski ajutoare și armament! Greșeli fundamentale sau chiar cu încadrare juridică. Cine să reformeze instituția președintelui, măsură nu doar necesară, ci obligatorie? Cine să facă o reformă profundă a (in)Securității românești, - acest sac fără fund cu scheme stufoase, unde se scurg cheltuieli uriașe, la eficiență dezastruoasă pentru statul român. Alde Schwab, Biden, Zelenski au ajuns să dicteze lumii, să-și facă supuși în rîndul șefilor de state, care îi ascultă orbește. Lumea chiar poate fi distrusă de aceste specimene - instrumente ale răului, dar și pentru că cetățenii lumii rămîn indiferenți și se conformează docil acțiunilor acestor psihopați. Trăim deja momentul cînd nașii democrației au pus-o chiar ei la zid, acuzînd-o de toate nenorocirile comise de ei, impunînd ca ordine salvatoare noua „normalitate”: dictatura Guvernului Mondial. Mă întreb, retroactiv, ce legătură are „Monumentul Ostașului Necunoscut” cu Mica Unire și de ce numitul de la Cotroceni s-a proțâpît acolo să distribuie medalii, asortate unui discurs pentru găinușe și cocoșei? A fost îndrumat părintește de „partenerul strategic” să se dea în spectacol la Mormîntul Eroului Necunoscut, ca să ne introducă în atmosfera războiului, să ne pregătească pentru Apocalipsă. Doamne ferește-ne! Spectacol a făcut doar în mintea lui, cuvîntarea fiind un amalgam de fraze invalide, crezînd că românii vor uita de umilință, dictatură, sărăcie și vor aplauda circul corupților protejați de jandarmie și de garduri metalice! Pînă unde poate merge lăcomia și dorința de putere a acestui personaj lovit de flagelul absurdului?!

ple afirmații”. Acolo este cu mult mai mult. Pentru că timpurile și contextul dau unor asemenea mesaje o anumită consistență... Și au în ele fie provocare, fie instigare, fie resemnare, fie re poziționare... Dar nu sunt nicidecum goale... Iar să susții, fără a fi contrazis de nici un oficial european, și nici măcar de inițiatorii în sine ai Brexitului, că dacă Marea Britanie nu ar fi ieșit din UE, probabil că Rusia nu ar fi invadat Ucraina (Guy Verhofstadt), este un mesaj atent pregătit în zona unor interese comune... Or, în fața netaxării acestei afirmații la nivel european, trebuie pusă o singură întrebare: cine ar avea (mai mult) de câștigat dintr-o întoarcere a Marii Britanii în UE?... Londra sau Bruxelles -ul?... Pentru că, de fapt, eventuala reintrare a acestuia în blocul european ar servi cert UE cel puțin într-o măsură similară Londrei. Dacă nu chiar mai mult! Pentru că ar justifica și adoptarea unor proceduri de aderare „ajustate” pentru

uriază gură de oxigen economic, comercial... Pentru că ar consemna re-deschiderea și accesul neîngrădit pe piețele pierdute în urma Brexitului. Și care ar conta mai mult decât simpla agitare a Angliei pe post de sperietoare pentru Moscova.

Europa se sufocă deja în deciziile atât de lipsite de viziune ale sacrificării propriei stabilități de pe piețele economice, industriale și agrare, oricum șubrede, pentru sprijinirea politicii de export agresiv duse de Kiev. Deja, fermierii europeni nu mai au răbdare. În Franța, protestează împotriva importurilor de carne din Ucraina care le-au distrus practic afacerile. În Polonia, fermierii ridică baricadează zonele de descărcare a cerealelor pentru a opri influxurile care le-au sufocat producțiile interne. Și, în mod normal, și în România ar trebuie să fie la fel... Pentru că am fost puși pe tușă prin blocarea porturilor iar ceea ce polonezii au consemnat la

compensare financiară aprobate de Comisia Europeană. Fără a fi cerute măsuri clare de deblocare a porturilor pentru a putea exporta și cerealele noastre, nu doar pe cele ale Ucrainei.

Prin declarația europarlamentarului belgian Guy Verhofstadt a fost aruncată prima ancoră... Nici măcar o nadă pentru a vedea poziționarea „peștișorilor” molatici ai UE... Ci un punct de impunere a unor viitoare decizii halucinante ale Bruxelles -ului... Și am putea asista la concretizarea, pe repede înainte a esenței din afirmațiile atât de neîndrăznețe, de fapt, ale europarlamentarului belgian și pentru că, în sine, ele au ascuțimea unui tăiș al împărțirii unei viitoare prade de (după) război...

La răscruce de interese...

Petru
Jipa

E greu să nu faci nimic, când nu faci nimic nu știi niciodată când termini... Dar ce să mai terminăm, când nu am început nimic. La ora de economie politică, care pentru mine era un chin, am fost întrebat care este programul partidului? Eu am răspuns că este de la nouă la unsprezece, la douăsprezece să fie și ei

jos, am auzit un banc care astăzi se adeverește. Relațiile dintre China, se spunea, că s-au deteriorat. Americanii s-au supărat și au trimis un avion cu o bombă atomică ce a lovit China.

China a trimis un avertisment americanilor și le-a spus: dacă nu se astâmpără o să-i lovească cu o bombă de cauciuc. Americanii au râs și au mai trimis un avion cu o bombă atomică. Chinezii înfuriați le

acest antivirus, un fel de Kaspersky trecut la forțele binelui și fără graniță.

Suntem triști și din ce în ce mai triști, mulți prieteni au curs pe năsalie în acest început de an, iar așa cum știm din legile lui Murphy: „Dacă ceva poate să meargă prost, va merge prost”. Nu avem parte de nimic liniștitor, doar spaime dirijate și morți.

„Astăzi am intentat un proces împotriva guvernului japonez pentru

ul” în fereastră o țineau una și bună cu vaccinul lor.

Tocmai citeam pe pagina lui Robert F. Kennedy Jr. despre „Farmacia online GoodRx din California care a fost de acord să plătească 1,5 milioane de dolari în penalități civile, în urma investigației care a constatat că această companie a partajat datele de sănătate ale utilizatorilor cu firmele Big Tech, inclusiv Facebook și Google”. Acum pun și eu o întrebare, dacă

erilor”.

Cam același lucru ne spunea și regretatul academician Răzvan Theodorescu: „Într-o ipoteză, care îmi pare și verosimilă și atrăgătoare, Europa viitorului va fi din nou divizată după acest moment de iluzorie unitate. Absolut iluzorie, pentru că Europa consumeristă a Apusului și Europa ideocratică a Răsăritului sunt realități tangibile în fiecare zi. Europa va dura, va fi înaintea de toate Europa regiunilor, continentul tradițiilor umaniste, cel al unor mari descoperiri științifice, un superb teritoriu al nostalgicilor instalați în amintitele tradiții. Dar istoria cea mare se va face, probabil, în altă parte.

Aceste gânduri m-au condus, mai demult, la discutarea celor două Europe complementare care, în mod limpede, spulberă iluzia unei Europe unice cu iz de cazarmă, ține seama de criteriile etnice, economice, religioase și confesionale ce separă psihologiile comunitare, pune în lumină naționalismele pozitive în cadrul unui internaționalism globalizant.”

Suntem la răscruce de falii tectonice, la răscruce de interese, la răscruce de conflații mondiale. Interesant este cum aceiași oameni care ne-au îmbrodit cu aceste probleme, tot ei vin în fața noastră să ne vândă aceleași probleme îmbrăcate altfel. Găsesc ei ceva: de la război la criza energetică, de la molimă la moartea subită, de la seism la gaura de ozon. Pentru bietul om o să rămână, sigur, un nimic clonat în baloane de spionaj. Te văd. Sic...

acasă. Am luat nota doi. Dar ce să mai vorbim despre program, astăzi vorbim despre bățul prin gard pentru a întărâta câinii, iar câinii sunt întărâtați cu abnegație proletară. Se freacă menta cu voioșie și drag. A freca menta înseamnă a irosi timpul cu spor. Dar să fie și un „timp” para-îndărăt, eventual energetic și de culoare verde.

Verdeață în bancnote mari= energie. Programul fiecărui partid care a fost parcat la putere, a ajuns să fie făcut după mintea fiecărui lider. Și Doamne, dă-le oamenilor minte! Dar să le dai și instrucțiuni de utilizare...

Greu, și din ce în ce mai greu, baloanele meteorologice au ajuns să „lovească” peste ocean. Pe vremuri când bancurile curgeau pe Dâmbovița în

trimite o bombă de cauciuc. A doua zi președintele de la Casa Albă întreabă: ei cum este? Un oficial din guvern răspunde: avem morți mulți, pagubele materiale sunt destul de însemnate, dar mingea continuă să sară... Mă întreb dacă ar lansa China un milion de lampioane ce s-ar întâmpla? Eu am văzut un asemenea lampion la mare și credeam că este farfurie zburătoare. Suntem speriați de război, de cutremur.

Avem spaima că ne mai trânteste U.E. un vaccin gratis și cu doi mici, dar de bună seamă cu muștar. Această frică a mai trecut. Dar am auzit că acești marii „doctori” așa cum sunt cei care au revoluționat „Windows-ul” cu fereastră și monitoare pe stânga, ne pregătesc o doftorie pentru 2024. A fost chiar programat

anularea acțiunii administrative”, ne spune Dr. Masanori Fukushima la o conferință de presă din 2 Februarie 2023. El ne mai spune că Ministerul japonez refuză să recunoască legătura de cauzalitate dintre vaccinuri și decese. Doctorul Fukushima este expert în boli infecțioase și cu 25 de ani vechime în boli oncologice și a denunțat pericolele și ineficiența vaccinurilor și a condamnat public Ministerul Sănătății din Japonia.

Îmi aduc aminte ce scriam acum doi ani despre domnul Prof. Dr. Sucharit Bhakdi: „Mă tem că dacă vaccinarea continuă vor muri miliarde de oameni. Vaccinurile distrug inimile și creierul. Vor distruge omenirea. Iar injectarea copiilor este satanism – Răul absolut”. Dar „doctorii” politici și cei cu „Windows-

au acceptat să plătească 1,5 milioane de dolari, câți bani au făcut din această afacere?

În cartea domnului profesor Andrei Marga „Ordinea viitoare a lumii” citeam ceva, aceiași întrebare îmi pun și eu. Cum s-a ajuns aici...?

Iar domnia sa spune: „Părăsirea lumii cooperării, creată din 1972 încoace a dus nemijlocit la conflictul din Ucraina. Implicațiile acestuia sunt numeroase, dar amploarea cea mai mare o are înlocuirea cooperării cu confruntarea țărilor de diferite anverguri. Faptele s-au desfășurat astfel că lucrurile au fost împinse spre o nouă scindare a lumii. Sub multe aspecte s-a intrat deja în „războiul rece” și sunt mulți care nu exclud trecerea în „războiul cald” al supraput-

Omul – corcitură de context și un bob zăbavă

Nicolae
Bălașa

Domnule, să fii aci, pe fața pământului, și să nu știi cine știe ce despre tine, mi se pare cea mai mare dramă a omului, o dramă ce se rostogolește din momentul în care, el, omul, a avut minima conștiință de sine, de natură și de semeni. Mult de atunci! Dezbateri pe această temă, ca de altfel și îndemnuri la cunoaștere, au existat și încă vor mai fi, câtă vreme nemulțumirea, dar și sentimentul de lipsă va persista. Din ansamblul creionat mental de fiecare individ în parte, ansamblu raportat, de obicei, la nevăzut, și minusul, și frustrarea! Dar nu despre ele vreau să vorbesc! Într-o carte anterioară, „Cu moartea la dărac”, le-am luat în vârful condeiului, mi-am răcorit sufletul și, zic eu, am învățat să mor. Mă rog, chiar dacă nu miști un deget, tot mori, probabil, și fără să suferi, ca prostul, și fără frământări, câtă vreme întrebarea „unde ești când nu mai ești?”, devine goală de conținut. Mda, unde suntem când nu suntem?! I-

auzi, unde? Niciunde! Mai ales atunci când minciuna spusă de noi semenilor, ne șterge din această lume. Repet, ne șterge! Evident, la un asemenea radicalism, omul dispare, și, desigur, nici nu mai devine. Simplu, nu are de unde! Cu toate acestea, viața ne pune în față contrariul. Cu capul în nori sau cu el căzut între umeri, cu nasul pe sus sau cu el în mizeria vremurilor, (jeguri ordinare, mazăgă sau te miri ce altceva), râme sau limbrici peltici, ne mișcăm pe fața pământului. La general vorbind, oameni, din omul decăzut cândva, în primordii! Fie! Ca o paranteză, decât cine știe ce demnitate publică, viperă ce împrășcă, peste tot, otravă, mai bine omul, moluscă amorțită!

Revenind la prezența mea și a altora în lume, desigur ca oameni, nu avem cum sta pe gânduri fie și doar pentru faptul că respirăm aerul planetei și ne folosim de timpul și de spațiul pus gratis la dispoziție. V-ați putea imagina cum am fi dacă nu am avea unde să ne putem mișca? ...Alții mai norocoși, profită și de protecția stăpânirii, de... etc. Prin urmare, unde suntem când nu suntem? Cei de sub palma cuiva, cu umbra asigurată, ce să zic?! Chiar dacă răspunsul ar fi cu nuanță, la

o simplă căutare, ei se regăsesc repede, că doar nu se mută așa, după cum îi taie mintea, că i-ar bate soarele în cap, ci la comandă, dintr-un pat în altul, iar periodic, dacă nu s-au ofilit, la un alt stăpân, cam cu aceleași apucături. Când le-a trecut deja tim-

și la fel stă călare unul peste altul, într-un fel de armonizare, cât să știe poporul că el poate.... Însă vorba uneia de pe la televizor: „totul e să știi să stai capră, rentabil, cu profit garantat”, altfel plătești taxe de-aiurea. Profesioniștii, analiști con-

temporari curentului, după simțit cum îmi crapă obrazul de rușine. Am privit cumva ca într-un hău, fără a schița vreun gest. În fața mea, omul stâlcit în propria-i facere. Comportament bipolar, în plină patologie. Trist! Asupra unui astfel de cult al personalității, fals, cum altfel?! pe care nu credeam că

scriitorilor, întâlnesc tot felul de lume: oameni deștepți, imbecili, scriitori, curve și popi. Eu nu știu cu care dinăștia stați dumneavoastră de vorbă. Dar decât să vă spună ei, mai bine vă spun eu cine sunt: sunt român, naționalist, creștin, orthodox și militarist” (povestea cu militarismul, mie, personal, nu mi se potrivește. Ador ideea de pace până în măduva oaselor, până dincolo de puterea mea de a fi!). „Părerea mea este următoarea: să ne înmulțim ca sardelele [...] Visul meu e că fiecare babă română să mulgă vaca cu cască militară pe cap. Comuniștii au întemnițat geniile și oamenii de valoare fiindcă, neputându-se ridica la înălțimea lor, nici nu îi puteau înțelege. Mândria și frica le-a întunecat mințile într-un asemenea stadiu, încât pe mulți i-a coborât dincolo de nivelul unui animal, aducându-i în starea de demonizați. Comuniștii dacă auzeau un om deștept vorbind, nu puteau să meargă dincolo de vorbe și nici nu puteau citi printre rânduri. Ideologia lor mergea până la gardul pe care era reprezentat soarele ca semn al socialismului. Nu degeaba Păstorel Teodoreanu i-a ironizat astfel: «Votați soarele/ Nu credeam s-ajung vreodată/ C-am să fiu în stare/ Ca făcând pipi pe garduri/ Să o fac direct în... soare»”.

Hai, înjurați, că de-aia a fost lăsată înjurătura! Înjurați cât se mai poate, însă, spun eu, un bob zăbavă nu strică!

pul, înghit în sec pe marginea șantului, în drumul lor spre nicăieri. E și asta un fel de a fi!

Fără a generaliza, dincolo de glumă și ironiile ce, uneori, fie ne descrețesc frunțile, fie ne fac să tremurăm, piftie, pentru a ne regăsi, ne întoarcem pe poteca pe care am fost. Am fost?! Mă rog, să zicem! Într-o astfel de situație, metaforic vorbind, mergem înainte, călătorind înapoi, spre noi, cei din începuturi. Revenim în locurile în care ne-am lăsat parte din suflet. În alte situații, când în urma ta niciun semn, cât să fii la fel ca ceilalți, în bârfa cea de toate zilele, ne îndreptăm spre zonele în care, cam tot timpul, ne-am uitat un oarecare obiect din dotare. Despre săritul pârleazului, din spatele curții sau săritul pe fereastră, nu mai amintesc. Nu de alta, dar pârleazurile au dispărut odată cu gardurile, sub povara putregaiului, iar ferestrele și-au schimbat menirea. Cine mai are răbdare să privească pe ochiul de geam, din spatele perdelelor, la vreo domniță, care, cu sânișorii la vedere, își trage chiloțeei tanga pe șolduri? Astăzi, pierdere de vreme! Omul modern, cu putere și cu dare de mână, indiferent de vârstă, plesnit de un fel de infantilism continuu, se pupă în văzul lumii

observații și analize nu glumă, au dat vina pe o posibilă combinație doctrinară. Povestea cu rentabilitatea cică ar veni din liberalismul clasic, de la capitalismul care, de când lumea, s-a temut de faliment, ca satana de tămâie, pe când povestea cu statul în poziții clasice sau în fel și chip, la vedere, și-ar găsi rădăcinile în socialismul societăților socialiste multilateral dezvoltate (SSS, despre care presupun că ați mai auzit, la care s-a mai adăugat MD, adică merite și demnitate într-o „pretenie”, cât să nu fie rău și să fie bine!). Domnule, ce să zic, lumea evoluează! Vorba maestrului: „te poți pune de-a contra progresului?”. Românul de rând o spune mai simplu, dar tot aia e! Așa oameni, așa vremuri, însă dacă sunt sincer cu mine, cei de astăzi, la fel ca și ceilalți, din alte timpuri. Cum prind cheag și o idee de putere, în delirul lor, se și văd partea diabolică a familiei Borgia, reîntrupată. Din această halucinantă poziție, profită, urzesc, otrăvesc, scuipe,ucid... La vedere însă, ferchezuită, doar masca angelic afișată, a lui, a ei, a făcătorilor „de minuni”. „Noi suntem demnitari, domnule, îți dai seama?!” – mi-a fost dat să aud într-un anume context în care am

il voi mai întâlni, vom reveni.

Ce nu m-a lăsat atunci aruncat în angoasa momentului, ține de faptul că nu tot omul tinde de-aiurea să fie fără a fi. De cele mai multe ori, fără a ști măcar ce înseamnă a fi?! La o astfel de nedumerire, unii din cei cu „sufletul alături mie”, ar spune că profit de faptul că aș ști carte o idee mai mult decât necesarul pentru a chiorî un șoarece. Nu mă deranjează, ba chiar mă onorează, dacă raportez cele aflate de mine, la cunoașterea omenirii, din toate timpurile. Pe de altă parte, vorba genialului Petre Țuțea „O babă murdară pe picioare, care stă în fața icoanei Maicii Domnului, față de un laureat al premiului Nobel ateu, baba e om, iar laureatul premiului Nobel e dihor”. Din acest citat, și ideea de bun simț în a te raporta la facere și la a fi, mai ales când nu ești.

Și ca să închei așteptând înjurăturile de rigoare, am să reamintesc tot câteva vorbe de duh ale celui ce a fost numit „Socrate” pentru români: „La început mă anchetau grade mici. Acum au ajuns la nivel de colonel. Unul dinăștia m-a întrebat zilele trecute de ce ponegresc regimul la Restaurantul Scriitorilor. I-am răspuns: domnule colonel, eu, la Restaurantul

Osânda cadaverică a animalului politic în putrefacție...

Cezar Adonis
Mihalache

Dacă am avea asociații juridice profesionale, dacă am avea o breaslă a avocaților și juriștilor, care să apere interesul „celor mulți”, fără de care, nu-i așa?!, n-ar avea nici ei rost ca profesii, dacă am avea asociații și nu caste, poate nu am ajunge atât de des în asemenea situații... Cu zeci de aberații cu pretenții juridice născând, căci nu poți numi promovarea unor asemenea proiecte, inițiative, legi drept „izvoare”, alte aberații... Iar recenta acțiune a unui cuplu politic de specimene plagiatore, de (sub)spețe în sine generând legalitatea (!) prezenței în spațiul profesional a altor specimene similare lor, ori și mai cârperupte în doctorate!, ar trebui să aducă niște modificări de esență. Pentru că inițiativa celor doi politicieni de la vârful statului, de a pune pe tapet un proiect de pedepsire a ultrajului, a ordinii și liniștii publice (inclusiv politice, nu?!) numai cu închisoare, eliminând amenda contravențională sau chiar pe cea penală, în cazurile

mai grave, ar trebui să atragă atenția asupra unui fenomen atât de sinistru pentru democrație, venit din zona celor ce au puterea de a iniția și a decide...

Și este timpul ca societatea, în locul breslelor inexistente ale avocaților (în cazurile politice de mal-praxis ce vizează „vox populi”, nu portofelul personal), să ceară legiferarea în „contra-partidă” și a pedepsirii acțiunilor politice și guver-

nementale de tulburare a ordinii constituțional-juridice! Adică a tulburărilor în statusul social prin inițierea de către politicieni și guvernanți a unor aberații legislative! Pentru că de trei decenii tot numărăm inițiative care nu au ce să caute în spațiul public al normalului, al firescului, al Agorei democratice. De trei decenii zeci de parlamen-

tarii și-au îndesit osânda cu îndemnizații, scrijelind doar astfel de aberații. Și care, chiar dacă au fost respinse pe bandă rulantă, nu au atras după sine niciodată sancțiuni pentru inițiatorii suspecti a fi, de fapt, promotorii a fel și fel de interese. Or, este momentul ca acele coduri ale parlamentarilor să fie modificate. Să fie trași la răspundere pentru inundarea continuă a forului legislativ cu inițiative

vizând lucruri ce nu au nici o legătură cu mersul normal al unei societăți. O acțiune ce ar trebui extinsă inclusiv la nivelul administrației publice, acolo unde mulți, mult prea mulți primari, consilierii, și felurii băgători în seamă, ne tot otrăvesc cu inițiative prin care parcă vor să transforme, nu doar orașele în cetăți neprietenose cu noi, ci întreaga

țară.

Iar cele două specimene de acum, pentru că au și o poziție din care își pot revărsa nestingherite frustrările, abuzurile și mârșăviile, ar trebui luate la rost, juridic, pentru faptele lor. Pentru inițierea unei legi anti-democratice pe care nici măcar regimurile totalitare nu au pus-o pe tapet atât de violent.

Și nu, cei doi n-au nici o scuză! Nici măcar aceea că ar încerca să-și marcheze „teritoriile” ca animale politice „alfa” pentru a controla direcția în alegerile viitoare. Căci, este evident, această inițiativă atât de violentă, sodomizantă cu o democrație pusă deja în genunchi, vizează ierarhizarea puterii în propriile oficine, cocini de partid și clică. Altminteri, cei doi ar fi găsit, așa cum au făcut-o și alți ratați ai trecutului recent, când au încercat să ne pună căluș și zeghe, ar fi găsit doi măscărici gata să își asume „inițiativa” legislativă. Inițiativa dar și eșecul, ultimul consemnat întotdeauna, din păcate, strict la nivel de imagine, fără consecințe profesionale ori fără sancțiuni acolo unde îl doare cel mai rău pe omul

politic, fie el animal „alfa” sau jivină adulmecând resursele celor mari.

Iar noi, ca societate, trebui să ne conștientizăm puterea pe care o avem, dar o vindem pe pomeni, tichete și carduri sociale cu valori de crimă asupra viitorului nostru!... Căci, guvernării și politicienii se tem pentru ce urmează ca mișcări sociale. Și încearcă să se pună la adăpost prin singurele mijloace pe care ei, ca animale politice, le-au folosit în toți acești ani. Amenințarea, terorizarea, atacul feroce asupra acelor care le-au tot plătit huzurul binelui stărvurilor lor. Asupra acelor care, de peste treizeci de ani, le achită lefurile pentru a-și bate ei joc de fiecare dintre noi și, mai ales, de viitorul nostru ca națiune.

Așadar, pedepse cu închisoarea „de la doi la șapte ani” (și restul zile!) să li se aplice acelor care au născut asemenea inițiative! Nu unor oameni ce au dreptul, constituțional, de a protesta, de a se revolta, de se răscula și chiar demola acele structuri care s-au cangrenat!...

Unire, barbarie, nimicnicie...

Mihai
Ogrinji

Cu cârmaci de proastă calitate până și sărbătorile, trecute în „sinaxarul” mirean, îți ies anapoda, ca să nu spun jalnice. Președintele țării – K. Iohannis, poate ați uitat cum îl cheamă – declara că se celebrează „aproape 160 de ani” de la înfăptuirea unirii Moldovei cu Țara Românească. Probabil că a luat capul discursului rostit în legislatura anterioară. 164 de ani, câți au trecut de atunci, se poate, pesemne, ca în mintea unui profesor de fizică să fie echivalați cu „aproape 160 de ani”. În cealaltă parte a țării, la Iași, Ciucă și Ciolacu (ce bine i-ar sta și cu o cobză sau un fligorn sub braț!) i-au ținut hangul într-o manieră ce mă duce cu gândul la celebru cuplu Stan și Bran. Sigur, am mai putea și râde, numai că asistăm la cea mai cumplită prăbușire, în prostie și impostură, a întregii legiuni naționale de „oameni politici”. Țara asta duce lipsă de hingheri, iar aceste caracude nu-s bune nici de așa ceva. De la o țară fără câini, adică fără stăpâni destoinici, am ajuns o țară a câinilor fără stăpâni...

Acum, mă opresc în mijlocul drumului și întreb: de

ce „festivitatea” jenantă a lui Iohannis s-a desfășurat în Parcul Carol, în fața Monumentului Eroului Necunoscut? Nu că n-ar merita oricând o maximă onoare, numai că „Ostașul Necunoscut” nu are nici o legătură cu evenimentul de la 24 ianuarie 1859, iar omagierea lui – atât în România, cât și în unele țări occidentale – a debutat în anul 1920 (în Franța și Marea Britanie) și în 1923, în România. Pentru discursul lui Iohannis locul cel mai potrivit ar fi fost în fața fostului hotel Concordia din București, unde în urmă cu „aproape 160 de ani” au biruit gândul și fapta uniștilor moldoveni și munteni pe 24 ianuarie. Clădirea – când de interes local, când de patrimoniu național – este pe cale să devină ruină. Nu vrea nimeni s-o salveze!

Și mai întreb, în mijlocul drumului: care este suportul istoric al festivalului de cea mai sclerozată expresie care se tot petrece, de ani și ani, în Piața Unirii din Iași, taman în ziua de 24 ianuarie? E-adevărat, Mica Unire a început la Iași, numai că s-a întâmplat pe 5 ianuarie. Bulibășeala asta din capul celor care ne conduc nu denotă doar imbecilitate în stare pură, ci o scandalosă lipsă de respect față de adevărurile istorice.

Între Iași și București există câteva localități cu o contribuție de maximă importanță în făptuirea unirii dintre cele două provincii, care până atunci și-au provocat, prin timp, nu puține bătălii sângeroase. În prim plan-plan se situează, desigur, orașul Focșani (vom vorbi despre el cât de curând). Între Vaslui și Iași, la circa 15 kilometri, pe șoseaua națională, se află localitatea Solești. Aici, pe un mic promontoriu, mai dăinuie încă, într-o stare jalnică, Conacul în care și-a trăit o bună parte din tinerețe, și nu numai, Elena Doamna. Multe dintre ecurile avaturilor neliniștitei ei căsătorii cu Al. I. Cuza poate că încă le mai păstrează la sine pereții zidirii ce se tot încăpățânează să nu se ruineze definitiv. Tot aici, la conacul din Solești, a trăit mulți ani, și Theodor Rosetti, fratele Elenei Doamna, unul dintre fondatorii Junimii ieșene, cel ce avea să ajungă și prim-ministru al României. Aici îl invitase Th. Rosetti – în vară se va împlini un veac de la decesul lui – și pe M. Eminescu, într-o întremare a poetului după ieșirea din spital. În curtea bisericii, ctitorie a familiei Lordachi Rosetti, lângă mormântul Elenei Doamna se află și cel al lui Gheorghe Rosetti-Solescu, și el, mulți

ani, ministru plenipotențiar al României la Sankt Petersburg... Și-ar mai fi multe de spus.

Ei bine, pe peronul de la intrarea în istoricul conac de odinioară ar fi trebuit să-și țină discursurile unirii lor Ciucă și Ciolacu! Înconjuțați de autoritățile vasluiene, în frunte cu un ins pe nume Dumitru Buzatu. Acest personaj, venetic de felul lui – cum pripășiți sunt atâția dintre „conducătorii locali” – cârmuiește Vasluiul, captiv al PSD, de vreo două decenii. Ultimii zece ani, ca președinte al Consiliului județean. În anii când Moldova și Valahia făceau demersurile pentru unire, Vasluiul avea în frunte oameni politici de talia lui P.P. Carp și Theodor Rosetti! Puneți-l lângă ei pe... D. Buzatu. O cumplită decădere, care justifică – fără să ne ajute la ceva – dezastul pe care îl înregistrează această țară. Au fost generații de conducători, de intelectuali, de oameni temeinici care, prin pregătire și, nu de puține ori, prin sacrificii au pus pe picioare o Românie de care nu le era rușine. I-au făcut istorie, i-au dat demnitate, chiar măreție. Nemerniciiăștia de astăzi nu sunt în stare nici să învețe și să respecte istoria și făptuirile pe care aceste admirabile

personalități le-au rostuit în veacul de aur al României (1848-1948).

A ține întruniri festive în condițiile în care repere ale evenimentului omagiat se ruinează fizic, pur și simplu – și nu numai – reprezintă o cruntă dovadă de mojie, de barbarie. Țara nu-i, totuși, o pereche de izmene cu care să te pavoazezi într-o solemnitate, fiindcă atât te duce capul...

Conacul de la Solești-Vaslui, încă posibil de salvat, este un simbol și al Unirii Mici, și al identității noastre, în general. N-avem prea multe asemenea zidiri încărcate de istorie. Și nici peste tot. Din câte am înțeles, moștenitorii lui, trăitori la Paris, au cerut să fie despăgubiți, pentru a ceda toate drepturile de proprietate, circa 200.000 de euro. Cerere foarte veche. Fără nici un rezultat. Atunci nu-i posibilă, oare, o chetă națională, dacă altă formulă juridică – legiferată, desigur, tot de jefuitorii din Parlament – ne este potrivnică? Să nu putem face față unui preț atât de mic față de încărcătura istorică a clădirii-monument? Preț încă și mai mic față de neonorarea cu care se poate acoperi țara prin vremurile care vor veni. Și noi odată cu ea...!